

Турски сж и личнитѣ имена *Органа*с т. е. Урханъ, *Токтусъ* т. е. Тутку, *Баянусъ* т. е. Боянъ.¹⁾ *Умарусъ* (Омаръ) е собствено арабско, а *Аспарузь* — персийско. (Stritter, Mem. пор. II. 461, 457). Турски са най-сетнѣ имената на нѣколко стари български градища на Волга и Кама, които се поменуватъ въ рускитѣ хроники още прѣди нахълтването на монголитѣ, ако и да сж отчасти много развалени, напр. *Бряхимовъ*, *Сабакула*, *Челмата*, *Ашли* и др.

„Толкова разнообразни сж“, заключава Френтъ, „отсѣнкитѣ и формитѣ, надъ които ни се прѣдставя той народъ“. Отъ всичко се вижда ясно, „че още въ една ранна епоха той не е билъ нито чисто славянски, нито чисто фински или турски, а една амалгама отъ всички три раси. По всяка вѣроятностъ той е принадлежалъ първоначално на голѣмото финско племе, послѣ обаче въ течение на времето се е подложилъ на силно смѣшание съ славянски и турски народи. Българитѣ на Волга сж се прѣвърнали най-сетнѣ свъръхъ въ турци, а братията имъ на Дунава въ славяни“.

Потвърждение на тая си хипотеза Френтъ съглежда въ показанятия на нѣкои българи въ X вѣкъ. Арабитъ *Шемседдинъ Мухамедъ отъ Дамаскъ* разказва, че единъ пакъ една дружина български поклонници като минавали прѣзъ Багдадъ били запитани: къмъ кой народъ принадлежатъ и какъвъ народъ сж българитѣ, а тѣ отговорили: „Ние сме българи, а българитѣ сж народъ, произлизълъ отъ смѣшание между турци и славяни“ — или по-кратко казано, смѣсъ отъ турци и славяни (вж. по-горѣ.²⁾ Френтъ е обаче на мнѣние, че подъ турци трѣбва да се разбираатъ и източнофински народи, тъй като е доказано, че арабитѣ употребятъ това име сжщо така неопреѣлено, както гърцитѣ и римлянитѣ — името скитѣ. *Туркестанъ* у арабитѣ обгръща сѣверна Азия и земитѣ на сѣверъ отъ Каспийското и Черно море, а турци е колективно име въобще за всички народи безъ разлика на раса, които обитаватъ тая широка областъ. Арабитѣ наричатъ турци както истински турски племена, като напр. печенегитѣ и куманитѣ, така и славянски и фински — руситѣ, хазаритѣ, буртаситѣ и др. Ако се допустне това, естествено е, че българитѣ въ X вѣкъ ще сж знаели, споредъ Френа, че сж амалгама не само отъ турци и славяни, но и отъ фини. Относително езика обаче, който българитѣ сж употребляли въ сжщия вѣкъ, Френтъ не изглежда да изповѣдва сжщия еkleктицизмъ. Той е наклоненъ да вѣрва, че българскитѣ поклонници въ Багдадъ, както и въ отечеството си, сж говорели *турски*, а не нѣкакво смѣсено фино-турко-славянско нарѣчие. — Това не е чудно, споредъ Френтъ, защото още отъ половината на IX вѣкъ Багдадъ билъ наводненъ отъ турски мамелуди, а споредъ Хаджи Халфа, (Hammer въ Eichhorn, Gesch. der Litter. Bd. III. ч. II.

¹⁾ Френтъ не обяснява обаче етимологията имъ. За подкрѣпа той привежда само, че и имената на нѣкои стари волжско-български ханове, които царували, споредъ татарскитѣ традиции, още прѣди монголското нашествие сж турски, напр. Айдаръ, Ирханъ.

²⁾ Собствено фразата трѣбва да се прѣведе: народъ природенъ (zugeboren) между турци и славяни. Ф.